

TRI ELEGIJE MIMNERMOVE

FR. BRADAC

1.

Kaj je življenje, kaj je radost brez zlate ljubezni?
 Smrt bi mi želja bila, ako ne maral bi več
 skrivne ljubezni, slasti in milih darov Afrodite!
 Cvetje mladosti samo miče možé in žené ;
 ko pa prikrade se tužna starost, mož grd je in mlahav,
 vedno mu stiska srcé zlo neštivilnih skrbí.
 Niti če gleda žarečega solnca svetlobo, ne sine
 v dušo mu radost nikdár; mrzek in zoprn je
 dečkom, pri ženskah pa žanje prezir in pomilovanje.
 V tako nadlogo nam je dalo božanstvo starost.

2.

Kakor listi dreves, ki v pomladi cvetoči vzbrstijo,
 bujno in naglo rastó, solnčno toploto pijoč,
 prav tako se i mi veselimo cvetoče mladosti
 kratek le čas, ne vedé, je-li usojena nam
 srečna življenja pot ali zla; sojenici stojita
 dve neprestano pri nas: ena nadležno starost,
 druga pa smrt nam ponuja. Povsod, kjer se solnce razliva,
 kratko mladost le cvetí; kadar pa ta se ospè,
 boljše za nas je umreti takoj nego dalje živeti:
 zlo se za zlom le vrstí v našem življenju odslej.
 Enemu ruši se hiša, imetje — uboštvo in beda
 trkata s kruto rokó, solza v očesu skelí.
 Drugega zopet bolí, da mu dece ni dala usoda,
 in v koprnenju po nji stopa v podzemeljski svet.
 Tretjega tare bolezen in dušo ubija. Nikomur
 ne prizanese nadlog, vsakomur Zevs jih delí.

3.

Neusehljivo mi mrzel pot mezí po telesu,
 ves trepetám in drhtim, kadar pomislim, kakó
 naglo osuje se cvet prijetne, vesele mladosti.
 Sanja prekrasna si le, dragocena mladost!
 Komaj se človek zavé, že visí mu nad glavo nadležna,
 grda, brezlična starost, vsak jo prezira, mrzí.
 Možu ugrabi starost ves ugled, da ga nihče ne ceni,
 peša mu bistro oko, peša mu sila duhá.